

Τι σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός;

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Αμαρτία.

Υπάρχουν ορισμένοι – ακόμη από τα παλιά χρόνια και αργότερα και σήμερα προπαντός – οι οποίοι στηρίζονται πάρα πολύ όχι βέβαια στο ότι είναι πολύ σοφοί, δεν είναι αυτό, αλλά στο δικό τους το μυαλό, το οποίο όμως ένεκα της αμαρτίας έχει αχρειωθεί. Άμα το ξεχάσει αυτό κανείς, κινδυνεύει.

Άμα έχεις αίσθηση ότι έχεις μέσα σου την αμαρτία και αυτό σε κάνει να είσαι ταπεινός, σε φυλάει ο Θεός. Όταν όμως το ξεχάσεις αυτό και κρατηθείς καλά στις πατερίτσες της εξυπνάδας σου, της σοφίας σου, της επιστήμης σου, του δεν ξέρω τι, τότε αρχίζεις να σκέπτεσαι διαφορετικά και, χωρίς να το καταλάβεις, ξεφεύγεις.

Δεν ξέρω αν έχετε προσέξει ότι, αν κάποιος ως άνθρωπος αδύναμος πλανηθεί, ύστερα από λίγο ο Θεός κάτι θα επιτρέψει να του συμβεί και θα βρει την αλήθεια. Αν όμως ο άνθρωπος πλανηθεί, και πλανηθεί όχι κατά

λάθος αλλά ενσυνείδητα – δεν δέχεται βέβαια ότι πλανάται, αλλά πιστεύει στις απόψεις του και επιμένει – αυτός δεν βγαίνει από την πλάνη του.

Να φυλάγει ο Θεός· να φυλάγει ο Θεός, επειδή ακριβώς δεν είναι δύσκολο να συμβεί αυτό. Μοιάζει η πλάνη του με σανίδι κάτω από τα πόδια του, στο οποίο στηρίζεται και δεν θέλει να το αφήσει, διότι θα νιώσει όπως όταν τραβάμε το σανίδι κάτω από τα πόδια κάποιου, οπότε σωριάζεται αυτός κάτω. Στηριζόταν στο σανίδι· έφυγε το σανίδι, και δεν έχει πού να στηριχτεί.

Εάν όμως κάποια στιγμή πει κανείς: «Για στάσου. Εγώ είμαι αμαρτωλός. Έχω μέσα μου αυτό το μίasma της αμαρτίας. Τι γίνεται εδώ; Σαν πολύ βασίζομαι στον εαυτό μου και όχι στη χάρη του Θεού», αυτόν τον βοηθάει ο Θεός.

Τι σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός; Σημαίνει ότι φρονεί έτσι: «Θεέ, δεν είσαι μόνο εσύ, είμαι κι εγώ». Δεν υποτάσσεται δηλαδή στον Θεό. Και φαίνεται αυτό· φαίνεται ότι κανείς διαφεντεύει με την εξυπνάδα του και στηρίζεται εκεί.

Μόλις όμως πει ο άνθρωπος: «Ο Θεός είναι που υπάρχει. Εντάξει, υπάρχω και εγώ, αλλά τελικά είναι ο Θεός που κυβερνάει· εγώ είμαι αμαρτωλός», τότε τον φωτίζει ο Θεός· τον περνάει μεν μέσα από δυσκολίες, αλλά τον οδηγεί τελικά στην αλήθεια.

Όταν όμως κανείς κρατάει αυτό το σανίδι κάτω από τα πόδια του – δεν θέλει δηλαδή να παραδεχθεί ότι είναι αμαρτωλός – τότε κυριεύεται για τα καλά από την πλάνη του και γίνεται εντελώς αγύριστο κεφάλι· και το καμαρώνει κιόλας.

Και αυτό φαίνεται· κάνει μπαμ, αν επιτρέπεται να πω. Βλέπεις έναν άνθρωπο να είναι αγριεμένος, βλέπεις έναν άνθρωπο που δεν το λέει, αλλά όλα δείχνουν ότι υπερηφανεύεται, νομίζει πως αυτός μόνο είναι και όλοι οι άλλοι δεν καταλαβαίνουν τίποτε, δεν ξέρουν τίποτε.

Να ξέρετε, όλα είναι απλά. Το λέμε και το ξαναλέμε, αλλά δεν είναι λόγια αυτά. Όποιος από μας εδώ μέσα τώρα πει: «Για στάσου, για στάσου. Εγώ δεν το πολυπρόσεξα αυτό, δεν το πολυσκέφτηκα, ότι είμαι αμαρτωλός. Και το ότι δεν το καταλαβαίνω σημαίνει ότι είναι ακόμη χειρότερα τα πράγματα», και κάπως το μελετήσει αυτό, δεν θα δυσκολευτεί λίγο-λίγο να δει ότι είναι αμαρτωλός. Οπότε αμέσως ταπεινώνεται, αμέσως προσγειώνεται και βρίσκει την αλήθεια.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Οκτώβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2018, σελ. 79.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>